

Οἱ Γιαπωνέζοι ναυτικοί, προτοῦ νὰ κοιμηθοῦν,
βρίσκουν στὴν πλώρη μία γωνιά ποὺ δὲν πηγαίνουν ἄλλοι
κι ὥρα πολλή προσεύχονται, βουβοί, γονατιστοὶ
μπρὸς σ' ἓνα Βούδα κίτρινο ποὺ σκύβει τὸ κεφάλι.

Κάτι μακριὰ ὡς τὰ πόδια τους φορώντας νυχτικά,
μασώντας οἱ ὠχροκίτρινοι μικροὶ κινέζοι ρύζι,
προφέρουνε μὲ τὴν ψιλὴ φωνή τους προσευχὲς
κοιτάζοντας μία χάλκινη παγόδα ποὺ καπνίζει.

Οἱ Κούληδες μὲ τὴ βαριὰ ὠχροκίτρινη μορφὴ
βαστᾶν σκυφτοὶ τὰ γόνατα κοιτώντας πάντα κάτω,
κι οἱ Ἀράπηδες σιγοκουνᾶν τὸ σῶμα ρυθμικά,
κατάρες μουρμουρίζοντας ἐνάντια τοῦ θανάτου.

Οἱ Εὐρωπαῖοι τὰ χέρια τους κρατώντας ἀνοιχτά,
ἐκστατικά προσεύχονται γεμάτοι ἀπὸ ἱκεσία,
καὶ ψάλλουνε καθολικὲς ὠδὲς μουρμουριστά,
ποὺ ἐμάθαν ὅταν πήγαιναν μικροὶ στὴν ἐκκλησία.

Καὶ οἱ Ἕλληνες, μὲ τὴ μορφὴ τὴ βασανιστική,
ἀπὸ συνήθεια κάνουνε, πρὶν πέσουν, τὸ σταυρό τους
κι ἀρχίζοντας μὲ σιγανὴ φωνὴ «Πάτερ ἡμῶν...»
τὸ μακρουλὸ σταυρώνουνε λερὸ προσκέφαλό τους.

Μαραμπού, Νίκος Καββαδίας

